

Wyrok z dnia 8 marca 2012 r.

III KRS 1/12

Sprzeczności uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z prawem, będącej podstawą odwołania przysługującego kandydatowi do powołania na stanowisko sędziowskie, nie uzasadniają zarzuty odnoszące się wyłącznie do oceny wyrażonej przez zespół, o którym mowa w art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126 poz. 714 ze zm.).

Przewodniczący SSN Halina Kuryło, Sędziowie: SN Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca), SA Maciej Piankowski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 8 marca 2012 r. sprawy z odwołania Lidii B. od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa [...] z dnia 12 października 2011 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w T., obwieszczonym w Monitorze Polskim z 21 lutego 2011 r., Nr 14, poz.153.

o d d a l i ł odwołanie.

U z a s a d n i e n i e

Uchwałą z dnia 12 października 2011 r. [...] Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła, że referendarz sądowy Grzegorz M. zostanie przedstawiony Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu sędziego Sądu Rejonowego w T. (pkt I. ppkt 1) oraz postanowiła nie przedstawiać Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w T. 21 osób (w tym Lidii B.) biorących udział w procedurze wyboru kandydata na urząd sędziego (pkt II. ppkt 2.); umorzyła postępowanie z wniosku Ewy B. o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w T. (pkt II. ppkt 1).

W uzasadnieniu uchwały przedstawiono co następuje. O jedno wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym w T. ubiegało się dwudziestu trzech kandyda-

tów. Zespół Krajowej Rady Sądownictwa przyjął stanowisko o rekomendowaniu Grzegorza M., uznając, że w najwyższym stopniu spełnia on kryteria wynikające z ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa. W uzasadnieniu stanowiska podkreślono, że Grzegorz M. posiada różnorodne doświadczenie zawodowe w pracy na stanowiskach związanych z wymiarem sprawiedliwości, opinie o jego pracy zawierają oceny wyróżniające, zaś środowisko sędziowskie udzieliło mu wysokiego poparcia. Kandydat otrzymał poza tym wysokie oceny na dyplomie ukończenia studiów wyższych i egzaminie sędziowskim.

Grzegorz M. w 2003 r. ukończył studia prawnicze z oceną dobrą plus. Po odbyciu aplikacji sądowej, we wrześniu 2008 r. złożył egzamin sędziowski z łącznym wynikiem bardzo dobrym; przy czym na dziewięć ocen cząstkowych z tego egzaminu uzyskał pięć ocen „bardzo dobry plus”, cztery „bardzo dobre” i jedną ocenę „dobrą”. Kandydat posiada różnorodne doświadczenie zawodowe w pracy na stanowiskach związanych z wymiarem sprawiedliwości. Od dnia 22 maja 2006 r. do dnia 30 kwietnia 2009 r. był zatrudniony na stanowisku asystenta sędziego w Sądzie Okręgowym w K. Powierzone obowiązki asystenta sędziego pełnił w wydziale pracy i ubezpieczeń społecznych oraz w wydziale cywilnym odwoławczym. Z dniem 1 maja 2009 r. został mianowany referendarzem sądowym w Sądzie Rejonowym K.-W. w K. Orzeka w w wydziale cywilnym tego Sądu. Praca Grzegorza M. na stanowisku asystenta sędziego została oceniona wzorowo przez sędzię Sądu Okręgowego w K. Marię B.-W., z podkreśleniem, że kandydat prezentuje wysoki poziom merytoryczny, sporządzane przez niego projekty uzasadnień nie tylko spełniają wszystkie wymogi ustawowe, ale też wyróżniają się sposobem konstruowania myśli, umiejętnością doboru argumentów i starannością. Kontrola przedłożonych projektów dowodzi bardzo dobrej znajomości przepisów prawa, co wskazuje na znacznie pogłębiony stopień rozumienia problemu prawnego konkretnej sprawy. Ocena orzecznictwa kandydata na stanowisku referendarza sądowego jest równie dobra.

Bardzo pozytywne opinie o pracy kandydata na stanowisku asystenta sędziego przedłożyli sędziowie Sądu Okręgowego w K.: sędziowie [...]. Sędziowie ci stwierdzili, że Grzegorz M. wykonywał swoje obowiązki perfekcyjnie, prezentując bardzo wysoki poziom wiedzy teoretycznej i wyjątkową zdolność analitycznego i samodzielneho myślenia.

Pozytywną opinię o pracy kandydata na stanowisku referendarza sądowego sporządził Prezes Sądu Rejonowego K.-W. w K. Prezes zaznaczył, że opiniowanemu

powierzono obowiązki w szerokim zakresie czynności procesowych. Orzeczenia wydawane są przez niego w krótkim czasie, cechują się trafnością i zawierają logiczną argumentację. Prezes Sądu podkreślił, że prezentowane przez kandydata poglądy w zakresie wykładni przepisów prawa stają się często podstawą poglądów przyjmowanych przez pozostałe osoby w Wydziale.

Za przedstawieniem kandydatury Grzegorza M. przemawia także uzyskane przez niego silne poparcie środowiska sędziowskiego: Kolegium Sądu Okręgowego w K. na posiedzeniu w dniu 9 maja 2011 r. jednogłośnie poparło jego kandydaturę (8 głosów „za”), przy czym - zgodnie z systemem głosowania przyjętym przez Kolegium - moc poparcia Kandydata wyniosła 36 punktów. Na posiedzeniu Zgromadzenia Przedstawicieli Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Okręgowego w K. w dniu 10 maja 2011 r. kandydat uzyskał drugi najwyższy wynik: 24 głosy „za”, 6 głosów „przeciw”, przy 28 głosach „wstrzymujących się”. Zgromadzenie Przedstawicieli liczyło 78 członków. W posiedzeniu wzięło udział 60 sędziów. Oddano 59 głosów, w tym 1 głos nieważny. Wymagane kworum 2/3 uprawnionych wynosiło 52 osoby. Minister Sprawiedliwości w opinii z 6 lipca 2011 r. pozytywnie zaopiniował kandydaturę Grzegorza M.

Zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa za przedstawieniem kandydatury Grzegorza M. Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w T. przemawiają: wyróżniające opinie o pracy zawodowej kandydata oraz uzyskanie przez niego drugiego wyniku podczas głosowania Zgromadzenia Przedstawicieli Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Okręgowego w K. (osoba, która uzyskała pierwszy wynik podczas głosowania Zgromadzenia Przedstawicieli Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Okręgowego w K., Karolina C. została już przedstawiona Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego uchwałą Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 października 2011 r. [...]). W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa pozostali kandydaci ubiegający się o stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w T. nie spełniają tak dalece kryteriów ustawowych, jak osoba oceniona najwyżej w obecnej procedurze nominacyjnej. Ogólna ocena kwalifikacji tych osób, obejmująca posiadane doświadczenie zawodowe, opinie wizytacyjne i służbowe na temat ich pracy, wielkość uzyskanego przez nich poparcia środowiska sędziowskiego, a także oceny na dyplomie ukończenia studiów i egzaminie sędziowskim, nie jest w przypadku któregokolwiek z nich tak wyróżniająca, jak ocena kwalifikacji Grzegorza M.

Powyżej przedstawione okoliczności spowodowały, że na posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 12 października 2011 r. na Grzegorza M. oddano 15 głosów „za”, udzielając jego kandydaturze jednogłośniego poparcia. Na Lidię B. oddano 0 głosów „za”, 3 głosy „przeciw”, przy 12 głosach „wstrzymujących się”, w rezultacie nie uzyskała ona wymaganej bezwzględnej większości głosów.

Odwołanie od powyższej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa złożyła Lidia B., zaskarżając przedmiotową uchwałę w zakresie, w jakim Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła przedstawić Grzegorza M., natomiast nie przedstawiać Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w T. Lidii B. Odwołująca się zarzuciła zaskarżonej uchwale sprzeczność z przepisem art. 35 ust. 1 i ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, przez niewłaściwe zastosowanie kryteriów ustawowych oceny kandydatów do pełnienia urzędu sędziego. Odwołująca się wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania. W ocenie skarżącej ogólna ocena kwalifikacji Grzegorza M. - chociaż wysoka - to jednak jest niższa od ogólnej oceny kwalifikacji odwołującej się. Przesądżają o tym następujące okoliczności: Grzegorz M. ukończył studia prawnicze z ogólną oceną dobry plus - odwołująca się ukończyła studia prawnicze z ogólną oceną bardzo dobry. Grzegorz M. posiada tytuł magistra prawa - odwołująca się uzyskała w 2008 r. stopień naukowy doktora nauk prawnych. Grzegorz M. odbywał aplikację sądową pozaetatową - odwołująca się dostała się na aplikację sądową z drugim wynikiem i odbywała aplikację sądową etatową. Grzegorz M. złożył egzamin sędziowski z łączną oceną bardzo dobry uzyskując następujące oceny cząstkowe: pięć ocen „bardzo dobry plus”, cztery oceny „bardzo dobre” i jedną ocenę „dobry”, co daje średnią 5,15 - odwołująca się złożyła egzamin sędziowski z łączną oceną bardzo dobry uzyskując następujące oceny cząstkowe: dwie oceny „celujące”, dwie oceny „bardzo dobry plus”, trzy oceny „bardzo dobre”, jedną ocenę „dobry plus” i jedną ocenę „dobry”, co daje średnią 5,17. Grzegorz M. od 22 maja 2006 r. do 30 kwietnia 2009 r. był zatrudniony na stanowisku asystenta sędziego w Sądzie Okręgowym w K. w wydziale pracy i ubezpieczeń społecznych oraz w wydziale cywilnym odwoławczym, z tym że okres zatrudnienia od 22 maja 2006 r. do 30 września 2008 r. przypadał na okres odbywania przez niego aplikacji sądowej pozaetatowej. Od 1 maja 2009 r. jest referendarzem sądowym w Sądzie Rejonowym K.-W. w K. w Wydziale Cywilnym - odwołująca się wprawdzie nie zajmowała stanowiska asystenta

sędziego, jednak wynikało to z faktu, że w okresie od 1 października 2005 r. do 30 września 2008 r. była aplikantem sądowym etatowym dzięki czemu świadczyła pracę w pełnym wymiarze czasu pracy we wszystkich wydziałach sądów rejonowych i okręgowych zdobywając tym samym wszechstronną wiedzę i doświadczenie. Bezpośrednio po odbyciu aplikacji sądowej, z uwagi na uzyskany wynik na egzaminie sędziowskim (w okręgu Sądu Okręgowego w Ł. przyjęto zasadę, zgodnie z którą osoby z najwyższą oceną uzyskały mianowanie na stanowiska referendarza sądowego, osoby z kolejnymi wynikami zostawały asystentami sędziego), została mianowana z dniem 17 listopada 2008 r. referendarzem sądowym w Sądzie Rejonowym dla Ł. -Ś. w Ł. w Wydziale Ksiąg Wieczystych. Odwołująca się podniosła, że wprawdzie praca Grzegorza M. na stanowisku asystenta sędziego oraz referendarza sądowego została oceniona wysoko, jednak ocena pracy odwołującej się na stanowisku referendarza sądowego jest również bardzo wysoka. Bardzo wysoka była także ocena pracy odwołującej się na stanowisku aplikanta sądowego etatowego. Na uwagę zasługuje okoliczność, że sędziowie patroni wystawili jej wyłącznie oceny „bardzo dobre” lub „celujące”.

Odwołująca się podniosła, że posiada doświadczenie w pracy naukowo-dydaktycznej: w latach 2005 - 2008 ukończyła stacjonarne studia doktoranckie; w okresie od 5 października 2009 do 23 stycznia 2011 r. zajmowała stanowisko adiunkta na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Ł. Na jej dotychczasowy dorobek naukowy składa się: - monografia „Przestępstwa i wykroczenia przeciwko indywidualnym i zbiorowym prawom pracownika”, Warszawa 2010; - podręcznik dla studentów „Prawo pracy Egzamin w kieszeni”, Warszawa 2010 r.; osiem artykułów, między innymi w takich czasopismach prawniczych jak: Państwo i Prawo [...], Zeszyty Naukowe Sądownictwa Administracyjnego [...], Prokuratura i Prawo [...], Praca i Zabezpieczenie Społeczne [...]. W ocenie odwołującej się jedynym elementem, w którym jej kandydatura ustępuje kandydaturze Grzegorza M. jest poparcie środowiska sędziowskiego. Zwróciła ona jednak uwagę na to, że Grzegorz M. odbywał aplikację sądową oraz zajmował stanowisko asystenta sędziego i referendarza sądowego w okręgu Sądu Okręgowego w K. Odwołująca się odbywała aplikację sądową etatową oraz pełniła funkcję referendarza sądowego w okręgu Sądu Okręgowego w Ł. Opinię zaś w sprawie kandydatów na stanowisko sędziego w Sądzie Rejonowym w T. wystawiało Kolegium Sądu Okręgowego w K. a następnie Przedstawiciele Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Okręgowego w K.

W odpowiedzi na odwołanie Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o jego oddalenie. Krajowa Rada Sądownictwa zwróciła uwagę na to, że zastosowanie kryteriów oceny kandydatów na stanowisko sędziego określonych w art. 35 ust. 1 i ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa nie polega na uszeregowaniu kandydatów według poszczególnych kryteriów, lecz decyduje całościowa ocena wynikająca z łącznego ich zastosowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10). W przekonaniu Krajowej Rady Sądownictwa Grzegorz M. posiada bardziej zróżnicowane doświadczenie zawodowe niż odwołująca się. Doświadczenia tego nie można deprecjonować, powołując się, jak to czyni odwołująca się, na fakt, że okres zatrudnienia Grzegorza M. na stanowisku asystenta sędziego przypadł na czas odbywania przez niego aplikacji sądowej pozaetatowej. Ponadto, sugerowana przez odwołującą się konieczność różnicowania kandydatów na podstawie sposobu odbywania przez nich aplikacji (etatowa lub pozaetatowa) nie może znaleźć zastosowania w postępowaniu przed Krajową Radą Sądownictwa, bo miałyby znamiona nieuzasadnionej dyskryminacji aplikantów pozaetatowych. Zarówno Grzegorz M., jak i odwołująca się zostali bardzo wysoko ocenieni przez sędziów przełożonych i wizytatorów (opinie bardzo dobre i wyróżniające). Oboje kandydaci uzyskali bardzo wysokie oceny na dyplomach ukończenia studiów wyższych i egzaminie sędziowskim. Nieznaczna różnica w tych ocenach nie może być interpretowana automatycznie na niekorzyść Grzegorza M. (ze studiów - ocena „dobra plus” wobec oceny „bardzo dobrej” odwołującej się; z egzaminu sędziowskiego - ocena „bardzo dobra”, przy średniej 5,15 wobec oceny „bardzo dobrej”, przy średniej 5,17 odwołującej się). Grzegorz M. uzyskał przy tym wyższe poparcia środowiska sędziowskiego (jednogłośnie poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w K. - 8 głosów „za” - i drugi wynik podczas głosowania Zgromadzenia Przedstawicieli Zgromadzenia Ogólnego Sędziów tego Sądu - 24 głosy „za”, 6 głosów „przeciw”, przy 28 głosach „wstrzymujących się”, a odwołująca się odpowiednio: 7 głosów „za”, 0 głosów „przeciw”, przy 1 głosie „wstrzymującym się” podczas głosowania Kolegium oraz 6 głosów „za”, 8 głosów „przeciw”, przy 44 głosach „wstrzymujących się” na Zgromadzeniu Przedstawicieli Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Okręgowego w K.). W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa doświadczenie naukowo-dydaktyczne Lidii B. jest jedynym elementem, w którym kandydatura Grzegorza M. jej ustępuje. Nie jest jednak decydującym kryterium przy ocenie kandydatów do pełnienia stanowiska sędziego. Krajowa Rada Sądownictwa podjęła zaskarżoną uchwałę po wszechstronnym rozważeniu wszystkich

okoliczności sprawy, co znajduje odzwierciedlenie w treści jej uzasadnienia: wzięto pod uwagę doświadczenie zawodowe Grzegorza M., wnioski płynące z załączonych do wniosku opinii wizytacyjnych i służbowych na temat jego pracy, uzyskane przez kandydata oceny ze studiów i z egzaminu zawodowego, a także siłę udzielonego mu poparcia środowiska sędziowskiego.

W odpowiedzi na odwołanie Grzegorz M. wniósł o odmowę przyjęcia odwołania do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie odwołania, jako oczywiście bezzasadnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sprzeczność uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z prawem - stosownie do art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126, poz. 714) - stanowi podstawę odwołania do Sądu Najwyższego. Wniesione odwołanie podlega rozpoznaniu w trybie, w jakim Sąd Najwyższy rozpoznaje skargi kasacyjne w sprawach cywilnych (art. 44 ust. 3 ustawy). Zastosowanie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej odnosi się między innymi do zakresu rozpoznania sprawy przez Sąd Najwyższy określonego w art. 398¹³ k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje zatem sprawę w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, co oznacza - poza przypadkiem nieważności postępowania - rozpoznanie podstawy odwołania w jej skonkretyzowanym określeniu.

Rozpatrywane odwołanie Lidii B. zaskarża uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa [...] w jej punkcie 1 dotyczącym przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej Grzegorza M. z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w T. oraz w punkcie 2 w zakresie nieprzedstawienia wniosku dotyczącego odwołującej się. Takie są granice rozpoznania uchwały Krajowej Rady Sądownictwa przez Sąd Najwyższy wynikające z zakresu zaskarżenia, natomiast granice wynikające z podstawy odwołania dotyczą ograniczenia jej do zarzutu sprzeczności zaskarżonej uchwały z art. 35 ust. 1 i 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, przez niewłaściwe zastosowanie kryteriów ustawowych oceny kandydatów do pełnienia urzędu sędziego. Wobec skonkretyzowanej podstawy odwołania, rozpoznając wynikające z niej kwestie w zakresie zastosowania art. 35 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, Sąd Najwyższy miał na uwadze to, że odwołanie nie obejmuje przepisów stanowiących podstawę prawną zaskarżonej uchwały. Odwoła-

nie nie zarzuca naruszenia przez Krajową Radę Sądownictwa jej kompetencji do rozpatrywania i oceny kandydatów do pełnienia urzędu sędziowskiego oraz kompetencji do przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosków o powołanie sędziów (art. 3 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa). Istotne ograniczenie zagadnień, które w tej sprawie podlegały rozpoznaniu, wiąże się również z nieobjęciem podstawą odwołania art. 33 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, zwłaszcza odnośnie do określenia, że w sprawach indywidualnych Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy.

Jeżeli odwołująca się nie zarzuca Krajowej Radzie Sądownictwa niewłaściwego wykorzystania należącej do niej kompetencji w zakresie rozpatrywania i oceny kandydatów do pełnienia urzędu sędziego (art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o KRS) i nie kwestionuje wszechstronnego rozważenia sprawy (art. 33 ust. 1 ustawy o KRS), to nieuprawniona jest hipoteza odwołania, iż w konsekwencji zarzuconego naruszenia art. 35 ust. 1 i ust. 2 ustawy o KRS doszło do wydania uchwały Krajowej Rady Sądownictwa sprzecznej z prawem. Starając się uchwycić znaczenie postawionego w odwołaniu zarzutu trzeba zwrócić uwagę na to, że wskazany przepis określa jedną z sytuacji procedury przygotowania sprawy przez wyłoniony do tego (por. art. 31 ustawy o KRS) specjalny zespół. Chodzi tu nie o działanie i nie o przyjmowanie stanowiska, a tym bardziej nie o rozstrzygnięcie sprawy przez Krajową Radę Sądownictwa (por. art. 21 i art. 37 ust. 1 ustawy o KRS), ale - stosownie do art. 34 ust. 1 ustawy - o przygotowanie do rozpatrzenia i oceny na posiedzeniu Rady stanowiska powołanego do tego zespołu. Jest to etap postępowania przygotowawczego, w ramach którego - w myśl powołanego w odwołaniu art. 35 ustawy - następuje opracowanie przez zespół listy rekomendowanych kandydatów. Ta lista rekomendowanych kandydatów będąca efektem pracy zespołu, wyraża stanowisko zespołu i stanowisko to wraz z jego uzasadnieniem (por. art. 34 ust. 1 i 3 ustawy) wykorzystuje Krajowa Rada Sądownictwa wykonując na posiedzeniu Rady swą kompetencję, o której była mowa wyżej i opierając się w rozstrzygnięciu sprawy na „wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone” (art. 33 ust. 1 ustawy). Stanowisko zespołu może być, tak jak to nastąpiło w rozpatrywanym przypadku, zaakceptowane przez Krajową Radę Sądownictwa rozpoznającą sprawę na posiedzeniu. Jednakże stanowisko zespołu nie jest dla Rady wiążące, może go ona nie uwzględnić, nie dzielając na przykład oceny referencji rekomendowanych przez zespół kandy-

datów w oparciu o przyjęte kryteria. Oznacza to, że przedstawiona w odwołaniu ocena „opracowania” sprawy przez zespół nie przekłada się bezpośrednio na rozstrzygnięcie sprawy w uchwale Krajowej Rady Sądownictwa i w związku z tym nie jest wystarczające zakwestionowanie oceny wyrażonej przez zespół dla wykazania sprzeczności z prawem uchwały Rady. Tymczasem w rozpatrywanym odwołaniu, konstrukcja jego podstawy i przedstawiona argumentacja, w krytyce opracowania zespołu bezpodstawnie upatruje sprzeczności uchwały z prawem. Jeżeli zaś postawione w odwołaniu zarzuty zostaną odniesione do art. 35 ust. 1 i 2 ustawy o KRS interpretowanego właściwie co do zakresu dotyczącego zespołu, to okazuje się, że nie są one uzasadnione. Zespół bowiem wykonał to, co stosownie do wskazanych przepisów do niego należało. Przygotował wszak do rozpatrzenia i oceny na posiedzeniu Rady swe stanowisko, w którym na jedno wolne stanowisko sędziowskie - spośród 23 kandydatów - zarekomendował jedną osobę (art. 35 ust. 1 ustawy) oraz w uzasadnieniu swego stanowiska przedstawił uwzględnienie kryteriów określonych w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, to jest kwalifikacji, doświadczenia zawodowego, opinii przełożonych, rekomendacji, publikacji i innych dokumentów dołączonych do karty zgłoszenia, a także opinii kolegium właściwego sądu oraz oceny właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów.

Sąd Najwyższy stwierdza, że odwołująca się nie zarzuca Zespołowi nieuwzględnienie któregośkolwiek z wymienionych w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, kryteriów i okoliczności istotnych „przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście”. Nie ma też zarzutu błędnego ustalenia okoliczności faktycznych dotyczących kwalifikacji poszczególnych kandydatów, okoliczności ich doświadczenia zawodowego i innych, których dotyczą kryteria i opinie właściwych organów sądów. Zarzut odwołania w istocie rzeczy sprowadza się zatem wyłącznie do zakwestionowania wyrażonej w stanowisku Zespołu jego oceny co do rekomendacji określonego kandydata, oceny opartej na właściwej analizie wszystkich okoliczności. Zarzut ten nie jest zasadny, przede wszystkim dlatego, że wyrażona w stanowisku Zespołu, jego ocena opiera się na rzetelnym uwzględnieniu wszystkich istotnych okoliczności dotyczących osób kandydujących na stanowisko sędziowskie. Stanowisko Zespołu - o czym była mowa wyżej - nie miało znaczenia rozstrzygającego i ostatecznie stanowiło tylko materiał przygotowujący do rozpatrzenia i oceny przez Krajową Radę Sądownictwa. Tego jednak rozpatrzenia i tej oceny podstawa odwołania nie zakwestionowała odpowiednim zarzutem dotyczącym podstawy prawnej zaskarżonej uchwały.

Nie budzi zastrzeżeń wyrażona w uchwale uznaniowa kompetencja Krajowej Rady Sądownictwa; uchwała została podjęta bez naruszenia przewidzianego w tym przedmiocie trybu, i uwzględnia przewidziane w ustawie przesłanki oceny osób zgłaszających swe kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie. Sprawdzając uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa co od zgodności z prawem Sąd Najwyższy nie przejmuje do własnej oceny i rozstrzygnięcia decyzji (kompetencji) o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego.

Z powyższych przyczyn, uznając, że odwołanie nie ma uzasadnionej podstawy, na zasadzie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa Sąd Najwyższy oddalił odwołanie.

=====